

Hoofdstuk 1

Winter 1850

Het was volle maan en de koudste nacht in januari toen ik geboren werd. Mijn moeder, Catherine Dunham, had mijn naam nog net gezucht voordat haar ziel haar lichaam verliet. “Gwendolyn,” had mijn vader zacht gefluisterd. Alle aanwezige doktoren deden hun best om mijn moeder weer tot leven te wekken. Maar tevergeefs. Mijn vader gaf mij aan een van de vroedvrouwen en keek ongelukkig naar mijn moeder. Emotie mocht hij nooit laten blijken. Alleen kon hij zijn gezicht nu moeilijk in plooi houden. Een hertog was immers een man van statuur, emotie hoorde daar niet bij.

“En een fluisteraar?” stelde een van de doktoren voor. Het werd muisstil in de kamer. Mijn vader keek naar de dokter net zoals de rest. Had de dokter dit nou echt voorgesteld? Een fluisteraar had misschien mijn moeder terug kunnen brengen. Alleen waren ze sinds 1828 opgejaagd. Een uitgestorven gave die toch heel handig had kunnen zijn.

“Nee, niemand weet of ze het echt kunnen. Ik kan het niet hebben om er een in het huis toe te laten. Niemand vertelt iets buiten dit huis over dit voorstel,” zei hij en keek iedereen met een scherpe blik aan. De doktoren knikten en verlieten de kamer. De vroedvrouw nam mij ook mee, mijn vader begon hard te huilen in de ruimte. Dit vertelde Bella, onze hoofdkokkin, altijd tegen mij als een verhaaltje voor het slapengaan. Alleen maakte ze het altijd mooier met net een beetje meer magie.

Vandaag ben ik zeventien jaar geworden. Mijn vader heeft alles gedaan om mijn leven tot nu toe zo makkelijk mogelijk te maken. En ook om mij alles te leren wat ik moet weten over mijn verjaardag. Dit is de meest speciale dag die voor veel mensen als heel spannend wordt ervaren. Vandaag gaat hij onder andere bekendmaken met wie ik ga trouwen. Iedereen die uitgenodigd is, krijgt te zien welke gave ik heb. Mijn vader heeft al zeventien jaar gewacht om dit te mogen doen. Hij heeft samen met andere mannen en vrouwen van het hof de gave van het zicht. Wanneer iemand uit Wintermere zeventien wordt, komt mijn vader of iemand van het hof langs om kenbaar te maken welke gave je bezit. Tijdens oorlogen werden deze gaven gebruikt om te achterhalen welke gave op de frontlinie stond.

Koningen zijn daarom blij als er weer iemand bij komt met de gave van het zicht.

“Vrouwe, gravin Swinckle staat in de tuin,” vertelt een dienstmeisje. Ik glimlach breed wanneer ik de achternaam van mijn beste vriendin hoor. Snel til ik mijn rokken op en loop zonder een mantel naar de tuin. Het is winter en het kleine beetje sneeuw op de grond kraakt onder mijn schoenen. Mijn beste vriendin Emily houdt haar bruine, leren handschoenen vast en tuurt voor haar uit. Als ik haar zo bestudeer, word ik er weer aan herinnerd hoe verschillend wij eigenlijk zijn. Emily houdt namelijk veel van mode. Ze draagt de nieuwste modellen en kleuren die ze over laat komen uit onder andere Kaneira, een land waar alles wordt uitgevonden. Nou ja, dat zegt mijn vader altijd.

Op dit moment draagt mijn beste vriendin een zware, donkergroene mantel met daaronder een zijden, flesgroene jurk met een zo breed mogelijke hoevelrok. Dat heeft ze altijd al gedaan, omdat ze volgens haar geen heupen heeft. De rok is versierd met bruine galons en kwastjes. In de groene stof zijn ook blaadjes met takjes geborduurd. De jurk heeft een ronde hals en haar mouwen komen net over haar polsen. In plaats van acht flesgroene knopen heeft ze er acht, met lelies geborduurde, knopen op laten zetten, een hint naar haar man en zijn familie. Ze is getrouwd met de achterneef van de koning. Haar koperkleurige haren zitten netjes gekruld en opgestoken onder een bijpassende hoed

waar dezelfde blaadjes op geborduurd zijn. Zoals gewoonlijk is ze prachtig, een mening die veel mensen met mij delen.

Als ik mijn keel schraap, beginnen haar blauwe ogen te schitteren.

“Gwennie!” roept ze uit. Sierlijk, zoals altijd, loopt ze zonder moeite in haar hoepeljurk op mij af.

“Emily, wat fijn om je weer te zien!” zeg ik. Ze glimlacht breed, pakt mijn handen vast en bekijkt mij van top tot teen.

In vergelijking met Emily zie ik eruit als een doodnormale burger. Ik houd niet van overdaad en draag het liefst geen hoepelrokken. Helaas is het een modeding en moet ik enigszins erbij horen. In vergelijking met Emily heeft mijn jurk simpele borduursels, een kleinere hoepel en is de kleur donkerblauw. Mijn blonde haren zijn opgestoken en ook onder een bijpassende hoed vastgepind.

“Ben je zenuwachtig?” vraagt mijn vriendin. Een goede vraag. Ik heb er niet bij stilgestaan dat vandaag alles gaat veranderen. Een kleine kriebel voel ik nu wel, maar die verergert gelukkig niet.

“Ik denk het niet. Is je man er niet bij?” vraag ik en kijk om mij heen.

“Reggie komt straks! Hij moest nog iets regelen voor zijn vader.” Emily klinkt geërgerd wanneer ze dit zegt. Geheimtaal voor: begin er niet over!

“Kom! Bella heeft lekkere appelroom gemaakt!” nodig ik haar uit.

“Heeft ze er zoete wijn doorheen gedaan?” Een ondeugende twinkeling verschijnt in haar ogen.

“Zoete wijn en gesuikerde broodkruimels.” Zonder nog iets te zeggen haakt Emily haar linkerarm door de mijne en trekt mij half mee terug mijn huis in.

We dwalen door de hallen van mijn huis en lopen richting de keuken. Mijn vader heeft liever niet dat ik hier rondhang, maar Bella heeft hem geholpen met mijn opvoeding. Ik zie haar als een soort tweede moeder. Altijd als ik ergens mee zit, zoek ik haar op. Als ze mij dan een nieuw recept aanleert, praten we over hetgeen waarvoor ik eigenlijk kom. Bakken is een goede uitlaatklep geworden. Ik stap met Emily in de keuken en neem de heerlijke geuren in